

лѣмата работна маса въ шивачницата сега лежеше калфата Гошо Гочкинѣ, завитъ съ едно старо палто. Преди обѣдъ Гочо Гочкинѣ бѣше получилъ колѣтъ отъ село, бѣше поскиталъ, похапналъ и по-срѣбналъ, та сега хъркаше върху масата. А до него, на единъ столъ, бѣха сложени голѣма буца сирене и самунъ хлѣбъ.

На Хайдудова ѝ се искаше да хапне отъ сиренето. Откога не е яла такова нѣщо, ала не се решаваше да се вмъкне въ работилницата. Наистина, прозорецътъ бѣше отворенъ и, ако Гочкинѣ се събудѣше, лесно можеше да се бѣга навънъ. Но на хорскитѣ работи Врана Хайдудова много-много не вѣрваше. Всѣкак-ви примки могатъ да ѝ заложатъ. Постоя тя на покрива и наднича въ шивачницата съ хайдушкото си око, мисли, мисли дали да повика другаритѣ си, та взаимно да се посъветватъ, какъ да задигнатъ сиренето. Пъкъ и тѣ какво ще ѝ помогнатъ? Не се знае дали ще ѝ дадатъ да хапне отъ него. Не, нѣма нужда отъ тѣхъ, ако ще влиза, сама ще влѣзе. Калфата спи. На горния етажъ завеситѣ на прозорцитѣ сж спуснати. Тамъ живѣе нѣкакъвъ дебелъ господинъ съ своята жена, а по-нататкъ е стаята на една госпожица, която има на бузата си изкуствена бенка, а сутринъ ходи рошава. Хайдудова отдавна познава всички обитатели на тая улица. Дори подвижния продавачъ на гребени и карфици, който се спира дѣлниченъ день до безистена, ѝ е познатъ. Но тя иска да се увѣри, че освенъ Гочкинѣ въ шивачницата нѣма никой другъ, че нѣма тамъ, да речемъ, котка.

Следъ половинъ часъ тя се реши. Хвъркна отъ корнизa и безшумно кацна на прозореца на шивачницата. Завъртѣ глава и се услуша. Гочкинѣ спѣше и хъркаше. На голѣмия му носъ бѣше кацнала муха. Отъ вжтре миришеше на платъ, на ютия, миришеше и сиренето.

— Е, нѣма що, трѣбва да се влиза, — каза си Врана Хайдудова и скочи на стола. Започна да кълве сиренето. Едното ѝ око гледа въ сиренето, а другото гледа навънъ.

Буцата бѣше голѣма, та Хайдудова не можеше да я вдигне, но откъсна отъ нея едно кжсче и отлетѣ на корнизa да го яде. Лапа, лапа, изтри си човката и пакъ се върна. Тъкмо открадна друго кжсче и ето ти на среща ѝ нейниятъ вранчокъ, Хайдудовъ.

Да се крие нѣмаше време, па и не можеше. Вранчокътъ разбра всичко. Тя му даде да си хапне отъ нейното кжсче. Двата се разговори на корнизa, похвалиха вкуса на сиренето и весело загледаха въ шивачницата. После вранчокътъ влѣзе на свой редъ, а следъ малко на корнизa се бѣха събрали вече шесть врани. Влизатъ и мъкнатъ. Сиренето става на кжсченца, надробено като за попара. На стола по едно време възникна бой между вранитѣ, и ето че се събуди стариятъ котакъ, който спѣше въ непотрѣбнитѣ парцали въ жгъла.

Наостри уши, видѣ вранитѣ и започна да пристѣпя по пода. Дебне, а очи тѣ му лъщятъ, като два зелени камѣка.

Врана Хайдудова бѣше кацнала на пода и, докато другитѣ врани се биеха на стола, тя кълвѣше разпилѣното сирене. Тъкмо се приготви да кълвне една голѣма бучица, и изведнажъ нѣщо скочи отгоре ѝ . . .

Стариятъ котаракъ я бѣше хваналъ въ лапитѣ си.

Хайдудова изкрещѣ диво, обърна се и го кълвна по очитѣ. Котакътъ бѣше старъ, затлъстѣлъ отъ леностъ. Той я пусна, за да си запази очитѣ. Хайдудова хвъркна, но котаракътъ пакъ подскочи и отскуба опашката ѝ. Криво-лѣво тя пакъ се отърва. Излетѣ навънъ, разперушине-на и чорлава. Дълго време хвърка и кац-